

بچه زرنگ، حیات جدید برای سینمای انیمیشن

علیرضا بهرامی

گل درشتی دارد، احتمالا واکنش مدافعانه‌ای خواهد داشت.

در فیلم «بچه زرنگ» هر قدر که درونمایه مبتنی بر دین و مذهب در یک بخش میانی آن، در تصویر و تصور «ضامن آهو» در آرایش ستاره‌ها قابل قبول و تاثیرگذار است، یک سکانس شعاری اوایل آن (حین مرور عکس‌های پسر خانواده در لباس ابرقهرمان‌ها) و نیز سکانس مطول پایانی آن (سفر به مشهد) بیش از آنکه از سر تعهد باشد، از روی سهل‌گرایی است؛ حتا اگر سازندگان آن بعدا بگویند که یک نسخه مخصوص جشنواره فجر جمهوری اسلامی ارایه کرده‌اند و نسخه‌های هم‌مختص عرصه‌های دیگر، از جمله در سطح بین‌المللی، آماده دارند.

انگار که این حرکت‌ها در اثر هنری (اینجا برای نسل‌های پسین)، بیش از آنکه در منطق زیبایی‌شناسانه هنری جایگاهی داشته باشند، برای احساس رضایت حامیان و سرمایه‌گذاران میانسال به بالای کار در آن گنجانده و به نوعی تحمیل می‌شوند.

اما این نکته هم نباید ما را نسبت به این مهم غافل کند که کالبد سینمای زخم‌خورده ایران در بیش از ۳ سال گذشته را اینگونه آثار، در عرصه‌های بافاصله تقریباً منظم، می‌تواند حیات جدیدی ببخشد.

فراموش نکنیم که صنعت سینمای بزرگ هالیوود را که از نظر گردش اقتصادی و ضرب نفوذ، در تراز اول جهانی قرار دارد، اثری با مختصات «آواتار» احیا کرده است.

قابل‌اعتنایی برای مخاطب قرار دارد.

از نظر سناریو اتفاقاً سینمای ما وقتی به عرصه انیمیشن وارد شد، نسبت به آثار شبه‌انیمه قبلی در سطح پایین‌تری قرار گرفت. شاید بتوان گفت پس از تجربه به نسبت خوب «پسر دلفینی»، فیلم «بچه زرنگ» نیز از نظر قصه و فیلمنامه برای مخاطب در حد قابل‌قبول و قابل‌اعتنایی عرضه شده است.

با این وصف‌ها اما مسأله اصلی این است که این مدیران، منتقدان و روزنامه‌نگاران نیستند که باید محصول سینمای انیمیشن ایران را به قضاوت بنشینند و از آن خوششان بیاید یا خیر. بلکه بچه‌ها به عنوان مخاطبان اصلی این محصول قرار است از آن خوششان آمده، خانواده خود را به رفتن به سینما تشویق و از این طریق به کلیت سینمای ایران کمک کنند یا به آن توان جدیدی ببخشند.

حال پرسش اینجاست که آیا این فیلم بی‌نظیر یا کم‌نظیر در سینمای ایران، قابلیت قاپیدن حواس و اعتنای بچه‌های ایرانی را دارد؟ از نظر ویژگی‌های بصری کودک و نوجوان ایرانی که مصرف‌کننده بسیاری از آثار تراز اول جهانی در این حوزه است اما به هر حال «بچه زرنگ» را جزو کارهای غیر قابل رقابت و غیر قابل‌قیاس با آنها تلقی نمی‌کنند.

اما در زمینه سناریو، کودک و نوجوانی که در مواجهه با انیمیشن و کارتون، حداکثر در معرض تبلیغات خفی و تاثیرهای نرم قرار داشته، این بار در مواجهه با اثری وطنی که رفتارهای عقیدتی

در خلاصه داستان فیلم انیمیشن بچه زرنگ آمده است: محسن پسر بچه‌ای است که عاشق ابرقهرمان‌های فیلم‌هاست و همیشه تلاش می‌کند تا با وسایل ابرقهرمانی‌اش به هر کس و هر چیزی کمک کند. اما در یک اتفاق نادر، محسن با حیوانی مواجه می‌شود که از گونه حیوانات منقرض شده ایران است؛ ببر ایرانی. محسن تصمیم می‌گیرد تا به آن حیوان هم کمک کرده و او را به زادگاهش بازگرداند، اما سفر به دل جنگل، نبرد با شکارچیان و رویارویی با حیوانات منقرض شده دیگر، شروع یک ماجرای پیچیده برای محسن است... فیلم بچه زرنگ به کارگردانی بهنود نکویی، هادی محمدیان و محمد جواد جنتی، فیلم انیمیشن بلند ایرانی است که به عنوان معیاری برای سینمای انیمیشن از آن یاد می‌شود.

فیلم سینمایی انیمیشن «بچه زرنگ»، از نظر استاندارد تصویری، کیفیت پیکسل‌ها و شفافیت و رنگ، یک جهش در حوزه انیمیشن ایران محسوب می‌شود. ما پیشتر حرکت‌هایی در حوزه انیمه انجام داده بودیم که از چند سال پیش با آثاری چون شاهزاده روم، فیلیشاه و پسر دلفینی، به عرصه انیمیشن متناسب با استاندارد جهانی پا گذاشتیم. اتفاقاً یکی از همین آثار بود که در یک خرق عادت، جایگاه انیمیشن را با حضور در جشنواره فیلم فجر، در عرصه سینمای ایران به تثبیت رساند.

فیلم انیمیشن سینمایی «بچه زرنگ» از نظر شاخصه‌های دیداری در سطح قابل‌قبول و

**کالبد سینمای
زخم‌خورده ایران
در بیش از ۳ سال
گذشته را اینگونه
آثار، در عرصه‌های با
فاصله تقریباً منظم،
می‌تواند حیات
جدیدی ببخشد**